

МЖДРИЯТЪ ЦАРЬ

Нѣкога царь Крумъ, тоя строгъ и мждъръ български царь, ималъ единъ зълъ и крадливъ велможа, който се казвалъ Черномиръ. И мало, и голѣмо пищѣло кански отъ Черномира, и беденъ, и богатъ сипѣли черни клетви по него. Най-после жалбитѣ народни стигнали до ушитѣ и на самия царь и той решилъ да накаже злосторника. Повикалъ го царьтъ при себе си и му рекълъ:

— Слушай, велможо, ти си вече старъ и уморенъ. Време е да се оттеглишъ на почивка. Но за твоята вѣрна и честна служба азъ искамъ да те награда по царски и да изпълня три твои желания. Избирай!

Велможата Черномиръ се замислилъ. Какво да избере, какво да пожелае, когато всичко си ималъ: и пари съ гърнета, и кжща като палатъ, и ниви — догде човѣшко око стига.

А билъ страшно алченъ тоя велможа и не искалъ да изтърве сгодния случай да придобие още нѣщо.

— Виждамъ, че нищо самъ не можешъ да изберешъ, — продумалъ царьтъ, — и затова ще тръгнемъ изъ града преоблѣчени въ прости дрехи и ще попитаме първитѣ трима минавачи какво желаятъ. Тѣхнитѣ желания ще бждатъ и твои. Съгласенъ ли си?

— Ба, тия хорица иматъ понѣкога по-умни желания отъ насъ велможитѣ и голѣмцитѣ, — помислилъ си Черномиръ и се съгласилъ.

Речено — сторено. Предрешили се и тръгнали по улицитѣ на старопрестолния градъ. Насреща имъ — единъ мжжъ окжсанъ и бледенъ отъ мжки.

— Имашъ ли нѣкакво желание? — попиталъ го преоблѣчениятъ царь Крумъ.

— Защо ме питате? — отвърналъ мрачно нещастникътъ.

— Ако имашъ нѣкакво желание, кажи ни го, веднага ще ти се изпълни. Самъ царьтъ ни е изпратилъ.

— Щомъ църьтъ ви е изпратилъ, кажете му, че имамъ едно-единствено желание: да заповѣда да ударятъ 44 тояги на велможата Черномиръ. Тоя безбожникъ ми ограби златарницата до последната жълтица, чумата да го порази!